

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie:

1) **B. W.**

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. oraz

2) **P. S.**

oskarżonej z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 stycznia 2021 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w K.

zawartego w postanowieniu z dnia 4 listopada 2020 r., sygn. akt II K (...)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 listopada 2020 r. Sąd Rejonowy w K. wystąpił do Sądu Najwyższego w trybie art. 37 k.p.k. z wnioskiem o przekazanie sprawy o sygn. akt II K (...) do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B., motywując to sytuacją zdrowotną jednego z oskarżonych – B. W.. W uzasadnieniu wystąpienia Sąd ten wskazał, że oskarżony choruje na ciężką postać hemofilii typu A z artropatią hemofilową i endoprotezoplastyką stawu kolanowego prawego, z powodu której ma częste wylewy dostawowe i domięśniowe skutkujące przede wszystkim nieustannymi, trwającymi przez 24 godziny dolegliwościami bólowymi stawów skokowych, a także upośledzeniem ich ruchomości oraz bólami innych stawów.

Stan zdrowia oskarżonego uniemożliwiający mu uczestniczenie w czynnościach procesowych w sądach położonych w znacznych odległościach od jego miejsca zamieszkania, stanowi w ocenie Sądu wnioskującego podstawę do przekazania sprawy, w celu jej rozpoznania, innemu sądowi równorzędnemu, w oparciu o treść art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek Sądu Rejonowego w K. nie jest zasadny, co sprawiło, że Sąd Najwyższy odmówił jego uwzględnienia.

Oczywistą rzeczą jest, że każda sprawa podlegająca rozpoznaniu w postępowaniu karnym winna zostać rozstrzygnięta przez sąd właściwy rzeczowo i miejscowo, a instytucja określona w art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątku od tej zasady i powinna być stosowana wyjątkowo – w sytuacjach, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

Bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego dostarcza licznych przykładów, że pod pojęciem „dobra wymiaru sprawiedliwości”, stanowiącego przesłankę skorzystania z właściwości delegacyjnej z art. 37 k.p.k. należy rozumieć realną możliwość osądzenia sprawy w innym sądzie w sytuacji, gdy stan zdrowia oskarżonego czyni de facto niemożliwym jego stawiennictwo i osądzenie sprawy przez sąd właściwy miejscowo, a jednocześnie czyni realnym udział oskarżonego w postępowaniu prowadzonym przed innym sądem, położonym bliżej miejsca zamieszkania oskarżonego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2020 r., sygn. akt II KO 72/20).

W niniejszej sprawie nie sposób jednak uznać, by zaistniała konieczność odstąpienia od rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd właściwy miejscowo i jej przekazania do rozpoznania, zgodnie z żądaniem obrońcy oskarżonego, Sądowi Rejonowemu w B..

Jak wynika bowiem z akt przedmiotowej sprawy, Sąd Rejonowy w K. nie poprzedził wystąpienia do Sądu Najwyższego dopuszczeniem dowodu z opinii biegłego, celem ustalenia stanu zdrowia oskarżonego, a swój wniosek oparł jedynie na żądaniu obrońcy oraz załączonych przez niego do odpowiedzi na akt oskarżenia opinii biegłej, specjalisty z zakresu medycyny sądowej J.P. dotyczącej stanu zdrowia B. W., sporządzonych na potrzeby innych, równoległych postępowań

sądowych: opinii z dnia 4 czerwca 2019 r, sporządzonej na potrzeby postępowania przed Sądem Rejonowym C. pod sygn. akt II K [...], opinii z dnia 10 listopada 2019 r., sporządzonej do postępowania przed Sądem Rejonowym w K. o sygn. akt II K [...] oraz opinii z dnia 3 czerwca 2020 r. wykonanej do sprawy Sądu Rejonowego w K. o sygn. akt II K [...]. Opinie te nie mogą zostać uznane za dowód z opinii biegłego w rozumieniu art. 193 k.p.k., gdyż nie zostały sporządzone na potrzeby niniejszego postępowania.

Nadto, wskazać należy, że zawarte w ww. dokumentach informacje również nie przemawiają za zastosowaniem instytucji właściwości delegacyjnej z art. 37 k.p.k. Nie wskazują bowiem kategorycznie, że oskarżony nie może uczestniczyć w postępowaniu sądowym przed Sądem Rejonowym w K., a jedynie, że „bezpieczniejsze dla badanego byłoby uczestniczenie w rozprawie przed Sądem w B.”. Stwierdzenie takie nie pozwala jednak na postawienie znaku równości pomiędzy nim a stwierdzeniem niemożności stawienia przed sądem właściwym miejscowo do rozpoznania sprawy. To zaś wyklucza celowość odstępstwa od rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy odmówił uwzględnienia wniosku Sądu Rejonowego w K. o przekazanie sprawy – w trybie art. 37 k.p.k. – sprawy oskarżonych B. W. i P. S. Sądowi Rejonowemu w B..